

PEST, II. félv.

46. szám.

November 14. 1867.

Megjelenik a lap minden héten egyszer, esütörtökön. Előfizetési ár: helyben félévre 1 forint 31. A pályázatok beiktatásáért tíz sorig minden egyszeri. Az előfizetési pénzeket, valamint a lapba szánt kéziratokat kr., egész évre 2 forint 62 kr.; vidékre fél- félvételért 1 frt., tíz soron fölül, egyszeri közlésért 2 frt., a Szent-István-Társulat igazgatóságához kérjük intézteni. Évre 1 frt 70 kr., egész évre 3 frt 40 kr. ha többször közöltetik, 1 forint 50 krajczár számmittatik.

Patrizi bibornok.

Most, midőn minden szem Róma felé fordul, a kereszténységnek ezen központja felé, melyet Istennek hála, a legrutabb kudarcokkal szétverett garibaldisták minden áron a forradalom számára akartak elfoglalni, hogy ne csak megszűntessék a pápa világi fejedelemségét, hanem egyszersmind — mint nyíltan kimondották — megbuktassák magát a pápaságot, mely nélkül katholicismus nem létezik: — ily válságos időkben — kettős érdekekkel bírand megismertetése azon nevezetességeknél, kik a tizenkilencedik század legnagyobb vértanúját — IX dik Pius szentséges atyánkat környezik — s tanácsaikkal, hű közreműködésökkel Péternek bős hullámoktól hányatott hajóját kormányozni segítik.

E körülmény szolgáljon magyarázatul arra, hogy alig közlöttük Antonelli bibornoknak, ő szentsége leghivebb s mélybelátásu tanácsosának arcképét és életrajzát, ma figyelmünk ismét az örök város felé fordul, hogy annak egyik szintén ragyogó díszét, az érdemekben gazdag Patrizi bibornok, ő szentsége püspökhelyettesének Rómából nt. Liegenhofer János pápai közgyónatató atya és rendes római levelezőnk

szívességéből vett hű arcképével és rövid életrajzával kedveskedjünk igen tisztelt olvasó közönségünkkel.

Patrizi Konstantin, ezen angyaljóságu aggastyán, körül a legnagyobb kegyelettel emlékezik mindenki, ki

csak egyszer is érintkezett vele, romai hercegi család ivadéka.

Született Siena városában 1798-ki sept. 4-kén. Papi erényei és kitünő szellem-tehetségei folytán gyorsan emelkedett méltóságra: úgy hogy már 36 éves korában 1834. jun. 23. bold. emlékü XVI. Gergely pápa ő szentsége által a titkos pápai tanácsülésben bibornoknak neveztetett s 1836-diki július 11-kén kihirdetetté, nyilvános eskületétel után a bibornoki kalapot és gyűrűt a szent Silvester in Capite nevű egyház címével vette fel. 1854-ben Albano püspök-bibornoka lön.

Jelenleg IX. Pius ő szentsége romai püspök-helyettese, sz. Ruffináról nevezett bibornok-püspök, a bibornoki Collegium alldékánja, a lateráni főegyház első papja, a jeruzsálemi lovagrend perjele, a szent szertartásokra felügyelő bizottság elnöke, a szent hagyatékok, a romai közhit bíráló törvényszék titkára és ülnöke, a soriano

társas káptalan védnöke, a szent Ágoston szabályait követő szerzetnek, továbbá a kegyesrendűek, irgalmasok, jó pásztorról nevezett szerzetesek védője, minden romai nő-kolostor és conservatoriumnak pápai biztosa és a közügyek kihallgatója.

Ennyi oldalról és ily nagyfontosságú hivatalok által igénybe vételve Patrizi előhaladott életkora daczára bámulatos tevékenységet fejt ki: s roppant elfoglaltsága daczára is folyton derült, nyájas, szelíd, a miért mind

ő szentségének, mind a jó romai népnek kedvence. — Patrizi bíbornok az, ki 1856-ban III. Napoleon császár fiát Párisban megkeresztelé, a miért a francia császári család is a legnagyobb figyelemmel viseltetik e jeles bíbornok iránt, kinek ünnepelt neve romai leveleinkben is gyakran előfordul, mint kinek apostoli tevékenysége a vallásosságot, a szentatya iránti hűséget a romai népben minden lehető alkalommal igyekszik éleszteni és ápolni.

É j i h a n g o k.

III.

Ereszkedik az éj sűrű fátyolárnya,
Nedves viharoktól nehezebb a szárnya;
Meg-megrázza magát, dül a zápor árja, —
Hegy, völgy, szikla, patak zugait bejárva.

Beborult éj alatt, hol van most az élet? ...
Künn a növényvilág új életre éled;
Ragyogó termekben fényesilárok alatt
Az egek borúja feledésben marad!

Mikor majd minden szív e földön
Dobogni megszűn, Istenem! ...
Mikor nem lesz többé se' bánat
Se' kéjgyönyör már ide lenn. —

Ha majd nem lesz többé szem és ajk
Jajgatni, könyvet ejteni;
Szerezni testi lelki kint, bajt,
Miket nehéz felejtetni!

Ha majd nem lesz már jöltező kéz,
Letörleendő a könyveket,
Kéz, mely, ha estünk, fölemel, véd,
Megőriz, jó uton vezet.

Ha majd nem lesz a koponyákban
Az a finomszervű velő,
Hol annyi üdv- és kárhozatnak
Kelő esirája jö elő!

Ha majd mi él, mi élni vágyik,
Elveszti minden ingerét;
S mindent, mi volt, ekkép neveznek:
„Nines“, nines; és nem leend egyéb.

Nines-e? de meghazudtolandja
Ez óeska szó majdnem magát:
Mindenki újra lenni fog majd
Ki már meglátta a halált. — —

Mit törődik az éj a nap sugarával,
A világ öröme az ég borujával?
Bús a vezeklő szív, szomorú az elme;
Kéjben úszik a bűn hín gerjedelme. —

De van ám oly öröm, mely sirásra fordul;
S bűntelen sirónak örömkönye csordul;
A magasba nyuló fő leereszkedik;
S a porig alázott magasül egekig.

IV.

S lesz borzalom, lesz félelem majd!
Sok, a ki halni nem akart,
Az élettől eliszonyodván
A sir felé ohajtva tart.

De élni kell! Ki életével
Legyőzte a örök halált;
S kinek halála, szenvedése
Számunkra életet talált;

Ki a megváltás érdemárát
Kíaraszta mindenkire, —
Az azt akarja: élni kell!
Ő áll az élet élire.

S kit elítélt a bűn uralma,
Ő mond világitéletet:
„Távozzatok, ti átkozottak!“ —
S „Atyám áldotti, jöjjetek!“ — —

Jé z u s! ut, élet és igazság,
Bíráim, megváltóm, Istenem!
Engedj ott jobbfelől helyet majd;
Jók közt legyen helyem nekem. —

Oh! addig is kegyed sugára
Ragyogjon végig utamon:
Hogy el ne tévedjen te szolgád,
Hogy lássa, merre van a hon! ...

Bakonyi Remete.

Keményházi építőmester.

I.

(Folytatás.)

A kovács boszus lett, hogy bátorsága kétségbe vonatott. Villám és pokol, kiálta a háznak ugorva, még pedig legveszélyesebb oldalán a falnak feszülve óriás erejével. — Ottó utána nyomult s félretaszítá e szavakkal: Vissza esztelen! Erővel meg akarod gyilkolni a gyermeket? Férfiak ide! Sem tolni, sem félrerakni, betörni sem kell! Csak hátra! Mindenekelőtt a gerendákat kell megtámasztanunk, hogy a tehert elbirják. Azután nyilást törünk, keresztül buvunk, az ács munkát kiszedjük s a dűledező falat belülről kitoljuk. Így egy mozzanattal megmentjük terhétől a kamrát s a gyermeknek mi baja sem történhetik.

— Brr, csattogott jóakarólag a kovács, ez parancsnokká képi magát. Rendeleteket osztogatni már is jól tud. Tehát előre!

Husz edzett karnál több fogott munkához. A legnagyobb kövek, melyek a falakon feküdtek, félretolatnak, vagy tünaszul használtattak. Csakhamar a hátsó-rész gerendái derekasan megtámasztva levén, kiemeltett az egyik tetőszerkesztmény. A nyilásból sűrű füst gomolygott. Ottó elhatározottan tört át. A kovács mindenkitől elvitatva az elsőséget erővel követte. Forró füstös levegő csapott eléjük. — A szűk helyiségben a kis kutya vig esaholással üdvözlé őket. Ottó meghajolva ovatosan tapogatózkodott maga elé; követője azonban erővel magasba emeli fejét, s koponyáját úgy a gerendába veri, hogy káromkodva hátrál a nyilásnak. Fogait esikorgatja s erőt vesz rajta a düh.

— Alljon meg — kiálta Ottóra és széles hátát a falnak feszíti. Vigyázzatok künn! Egy hatalmas tolás, a fal rezeg és ropog, a tetőzet nyög. Az elsőnél még hatalmasabb tolásra rocsogva és lármás zörejjel hull a hátsó fal egy része kifelé. A legény emberi erején felüli megerőlködésében egyensúlyt veszítve, vele hanyat-homlok esik. Sűrű por gomolyog fölötté. A sut és romok közül nagy nehezen előmászva, a körülállókát győztes pillantásaival méregeté. — Ezek, élükön a halálsápadt anyával, a nyilásnak tartanak. — A szoba padlása alázuhant ugyan, de csak bal oldalán, a gerendák egyik végökkel a padozatra nehezülnek, másik végök erősen áll még a falban. Így rézsutoszöggel biztosan védő helyiséget képeznek, alattuk jól rejtve áll a böleső, melynek ágytakarójára támasztva előlábait az álló hű kutya, szemében viszfény ragyogással s örvendező esaholással üdvözlé az anyát. Mosolyogva fekszik a gyermek a bölesőben. Karját játszadozva kinyújtja a fakaltnak, mely a rézsut tetőzetten szilárdan függve, rózsaszín arca fölött lebeg. A kenderike nyugodtan ül a kalitban, fejcskéje világos szemével úgy tekintve az emberekre, mintha a veszélyt nem ismerné.

Az anya a bölesőhöz térdelve, védőleg terjeszté ki kezeit fölötté. Szava elakadt, szeméi könnyben usztak, ajkai halk imát rebegtek. Az emberek körülé sóbálványként álltak. Szemeiknek ismeretlen volt ily szép, meghatározható látvány. Asszonyok és leányok fenhargon zokogtak s az edzett férfiak közül nem egy fordult háttal,

hogy könyeit titkolhassa. A kovácslegény két kezével fekete bozontos hajának esett, mintha a rajta erőt vett uj érzelmenek ekként adhatna legjobban szabad folyást.

Ottó levevén a kalitot, a bölesőre hajolva, kellemes meglepetéssel szemlélé a sértetlen játszó gyermeket, miközben érzé, hogy gyöngéden félretolatik, s az egyszerű kézzorítás minden vérét szívének lükteté. A bölesőbe egy pár keceses női kéz nyult s kiemelve a kisdedet, diadalmasan tartá magasba e szavak hangoztatása közt: Keresztleányom! Istenem, mint megijesztél kedves kis angyalom!

A mint megpillantá a gyermek a hajadont, jökevén kezeit csattogtatá s lábaival rugdalózott. A hajadon oly gyönyörű szép látvány vala, hogy a szem önkénytelenül rajt pihent. Fris hasadozó rózsához hasonlita, s mi ritkán lelhető, tökéletes és arányos volt minden részében. — Nagy sötét szeméi örömkönyvek közt ragyogtak, a gyöngéd arcz pirban égett, a szép szabásu ajkat ör gyanánt gödröcske ékesité, a gazdag gesztenyeszín hajfonás, mely koszoruként övedzé a főt, lecsuszva a karesu nyak köré folyt, annak hóféhérségét mintegy még felőtölőbbé akarva képezni. A kisdedet magához szorítván, eseresznye piros dagadozó ajkai esókjaival annyira elhalmozá a kisded száját, hogy Ottó önkénytelenül sohajtvá elfordult.

— Mártha! fogd s tartsd erősen, mondá, anyja karjaiba fektetve a gyermeket. — A jó Isten másodsor ajándékoza meg minket a kiesível. Valóban szomorú kimenete lehetett volna az egésznek. Föl sem is foghatom, hogy mindig a kamarában títöld fel lakásodat!

— Hisz tudja keresztanya kisasszony, hogy a szobában boldogult férjem hunyt el. Ott szemhéjamat sem zárhatnám le. Ha csak tán majd később.

— Az pedig nem szabad Mártha, hogy továbbra is ezen dűledező falak közt maradj. Mindenekelőtt tehát arra kell törekednünk, hogy az éjjelre számodra szállást szerezzünk. A házak, melyek a lángok által megkiméltettek, tultömvék

— Akár pitvarban vagy szabadban is meghálok, hisz újból bírom gyermekemet!

— Már akkor jobb tanácsosal szolgálhatok — veté közbe Ottó. Kerti lakásunk ki fog ürittetni. Tellig jó szállást nyujthat. Reménylen atyámnak nem lesz ez ellen kifogása.

A hajadon benső barátságos pillantással köszöné meg az ajánlatot. Ottó megragadván kezét, erősen tartá azt. A hajadon szeméit földre szegzé, arczát szokatlan, titkát eláruló pir borítá. Az ifju érzé keze remegését. Ütere rendkívül kalapácsolt s vére gyors rohammal, forró hévvel keringett ereiben.

Most vagy soha! gondolá magában, s a leányt egy fordulattal a sokaságtól eltávolítaná.

— Hedvig, egy kérdést! esdé halk siető hangon. Tudod mit ohajtok s mire törekszem. Kétszer bátorkodám kérdést intézni szivedhez, te mindkétszer, mint őz gyorsan elsiettél. Életem boldogsága függ ettől. Hedvig,

kedves leányzó, kérlek a döntő szóra. Mondd: bizhatom, reménylhetek-e benned minden időre?

— Ha Isten úgy akarja! igen — suttogá alig hallhatólag, szerelem tüzeiben ragyogó lélekteli tekintetét ifjúkori játszótársára függesztvén, kivel a városban nagynénjénél lakva, hason neveltetésben részesült. E pillanat Otto élete legboldogabbikja volt — s neki lázas vérét kelle leküzdenie, el kelle magában fojtani az örömteli szót, nehogy a körülállókban, kik a gyermekkel valának elfoglalva, gyanút keltsen. Hedvig ellenkezőleg láthatólag megijedt s elhalványult, a mint Otto dagadt karját és mély gyuladt sebeit észrevév, melyet leégett ruhái eléggé nem födhettek. Vevén tehát zsebkenődjét s a kalittról eloldva a zsinórt, rögtönzött tépéssel beköltözé azt. Otto báránytürelemmel állott. Mily boldognak érzéné magát, bár egész életén át kötözné.

— Menj haza, kéré őt Hedvig. Anyád jobban ért ehhez. A seb igen nagy s könnyen veszélyessé fajulhatna.

— Mit — haza? válaszolá mosolyogva az ifjú. Nem, ezerszer nem! — Ezen perezek igen drágák. Ki tudja, mikor látjuk egymást?

— Engedelmeskedjél! kötelességedet ma megtetted. A szerenesétlenek soha sem fogják nevedet feledni. Ha atyád értésére esik, örülni fog. Büszke lehet fiára. Életünkben e nap tán fordulópontra lesz a jóra.

— Vagy a rosszabbra — viszonzá Otto fájdalmasan az ács fenyegetőzéseire emlékeztvén. Nemsokára megtudjuk. — Irántami hajlandóságodról bizonyos levén, szüleimmel még ma nyíltan szólok. Ellene vagyok a titkolózásnak...

— Im látjátok, ezt a gyermek szent őrangyala eszközlé, szóla közbe érezes férfihangján, a hely küszöbén magas, tiszteletkeltő alakjával megjelent plébános ur, ki egyuttal a kerület esperese is volt. Istenemre! Ily látvány több hatással bír, mint a legkenetdusabb szónoklat. — Ime az isteni gondviselésnek és kegynek kézzelfogható bizonyítéka. Kérlek férfiak, távoztassátok csak innét a gyermeket, anyját, a bölcsőt s madarat, nehogy Isten jósága megghiúsítsa gondatlanságunk által. A köhalmaz nehéz, s a fabódé falaival nem oly erős, mint vélnetek.

Mindnyáján bámultak, hogy figyelmeztetniök kelle ez óvatosságra, a mért is gyorsan munkához fogtak. A ház rövid idő alatt ki volt takarítva s biztonságba helyezve az özvegy kevés butora.

— Így, kedves fiam, szóla az áldozár kilépve s barátságosan Otto vállait veregetve — derekasan viseltesd magad, nagyon derekasan; de most menj haza s gondoskodjál karodról.

Otto ellenkezni akart.

— Engedelmeskedni, szóla a plébános hangnyomattal, s pedig oly készséggel, mintha az első keresztény tanításnál állnál előttem s felmondanád a parancsolatokat. Az engedelmeség minden kor s minden állás dízére szolgál. Ha nem akarsz, azt kellene hinnem, hogy vezényletemmel nálad felhagyhatok, s ez esetben a szívélyes te helyet cserél az ön-nel.

— Mindenre a világon! mentegetőzött Otto hévvel. Ön ajkairól nem hallhatnám e fészkes beszédet. Távozzom.

Magát ajánlván, sokat mondó pillantást vetett Hedvigre, ki Mártával volt elfoglalva; ez utóbbit még

egyszer a kerti házra figyelmeztetvén, a tűzvész helyén át a hazafelé vezető utnak indult. Hedvig is eltávozott, a mint látá a városbíró s más több polgárt, ezek közt saját és Otto atyját a háznak közeledni.

— Esperes ur! mindnyáján elszállásolvák — jelenté látható örömmel a város elüljárója. — Aligha fog Isten segélyével egy is éhen veszni. Sok gondba került. Ily sok személy s ily csekély helyiség!

— Uram, legnehezebb kérdés a lakás-szerzés, minden egyébre könnyebb tanácsot és segítyt nyerni.

— Rendelkezés történt ugyan első pillanatra az első napok szükségére — nyilvánítá a városi elüljáró; de az ipart és egészségi szempontot illetőleg, nem kis aggodalommal tekintek a jövőbe. Hiányzik a szerszám, szünetel a munka, gátul szolgál egyik a másiknak. És télen a kemény hidegben s erős szeleknél, a melyek fujnak, talajon kellend az embereknek elfagyniok.

— Valóban ön nagyon is igazi szímben látja a dolgokat — erősíté az áldozár. A szerenesétlenség főképp legszegényebb utczánkat érte. Ezen emberek ily zord idő alatt saját erszényökből nem építhetnek. Biztosítva kevés ház van s az is igen szegényesen.

— Azt tartom, esperes ur, hogy mindenesetre a kormányhoz folyamodunk gyűjtési engedélyért; leírását közöljük minden lapban a szerenesétlenségnek, s könyöradományokat kéregetünk a leégették javára. — Így majd építésre tőkét nyerünk.

— Vajha reményeiben ne csalódnék; ez irányban azonban a könyörületesség igen sokszor vétetik igénybe.

— Tisztelet becsület uraim, bölcseségöknök, igyekezőtöknök; de e pénzre nem igen számolhatunk, mondá egy szerény alacsony, öreges férfiú, kissé közelebb lépve, benne Giday kőműves-mesterre ismerünk. Ruházataiban a mester épen nem különbözött a közönséges munkástól. Tartása azonban szabad és férfias volt, eszes élénk szemében visszatükröződtek nyílt vonásai, hogy szavainak több nyomatékot kölcsönözzön, kezeivel apró emberek szokása szerint hadonázott. Csak három év előtt érkezve a városkába a szomszéd faluból, csinos házikót építé magának s üzletét oly ipar-és szerenesével kezdé, hogy polgártársai becsülését nemsokára kiérdemlé. Otto atyja, ki magát a nagy hírű Keményházinak szereté nevezeteni, e körülményre nem ügyelt, mert nézete szerint a falusi mester annyira alatt állott, hogy legfőlebb legényei számát szaporíthatná. Az idő azonban más gondolatokat kelte a büszke férfiúban, keserűn megbánva, hogy letelepedését idején pártjával meg nem gátolta. Nem kellene várakoznunk, ismétlé újból Giday mester; mert eltekintve az idővesztéstől, ritkán szokott elmaradni a csalódás, ha idegen emberekre számítunk.

— Tehát mit kezdjünk? kérdé fészkesen a bíró. Adjon tanácsot.

Legegyszerűbb s legjobb az önségély. Sok és munkás kézzel könnyű dolgot végeznék. Ha az új lakásokba tél közeledte előtt hordozóskodhatni, úgy néztem szerint egy napig sem lehet halasztani a dolgot. Fogjunk azért együttesen munkához.

— Giday uram, önnek igaza van, viszonzá az esperes barátságosan, tökéletesen igaza van; de terve kivitelét nagy akadályok hátráltatják.

— Miért, főtisztelendő ur? Sokat tehet a jóakarát! Holnap napkeltével munkához kezdünk! Segíthet mind az, ki dolgozni tud. A tűzvész helye takarítva lesz, a használható anyag kiválasztatik, újabb hozatik és előkészítetik, a mi még egész, kijavítottatik, az építési helyek czövekkel kijelöltetnek, hogy mindenki tulajdon földét, talaját visszanyerhesse, alapok ásatnak és rakatnak s Isten segítségével így nemsokára a földszinére fognak emelkedni a falak.

— S mindez, pénz nélkül? szóla az esperes álmélkodva, miközben a többi polgár közelebb nyomult az élénk beszédű szólóhoz.

— Nem ugyan pénz nélkül, válaszolá nevetve a mester, de hitellel és jó akarattal. A kézműves-munkák és szekerkezés ingyen történék. Ez polgári kötelesség. Mi magát az építést illeti, legendó számmal vannak kőművesek, ácsok, lakatosok és üvegesek, kik képesek ugyanesak valaminek teljesítésére. En, a tél beköszön- teig, a leégett házak felének felépítésére vállalkozom. A mi idővel jó emberek költségén nem fődözhető, azt a károsultak majd megtérítik, ha újra erőhöz jutnak. Új háznak értéke van még a gyermekek, sőt unokákra is.

Örvendtes mozgás keletkezett a körülállókban, az erélyes férfit a tetszés fenhangu nyilvánulásai üdvöz- lék s nem egy szem ragyogott a megilletődés könyveiben.

— Így segítve van rajtunk, állítá bátorság- és reménytelten a város elüljárója. Keményházi építőmester uram, mit mond ön a másik részhez? Hihetőleg lépést tart pályatársával?

A megszólított lépéssel közelebb jött. Szemeit, a nélkül, hogy vetélytársát pillantásra méltatná, mogor- ván pihenteté a körben. A finom divatos öltözet, az erős tömött szakál, az aranyláncz, kezén a csillogó gyűrűk, a férfiú nagysága és ereje még feltünőbbé tették kimért, méltóságos alakját. A büszkeség és önérzet egész világa honolt magas homlokán. Vonásain sötét árny lebegett s gunyos mosoly czikázott ajkain, midőn e szavakat hangoztatá:

— E helyütt én pályatársat nem ismerek. A ki építeni akar, annak hitellel, sőt e szerencsétlenségi eset- ben saját költségemre szolgálatára állok összes embe- reimmel. Jóhírű mesterember sohasem tesz kérkedő ígéretek, miután azok hírnevének ártanak. Általában nem ígér többet, mint mennyit dolgosáival és tőkájével létesíthet. — A szóló ez utolsó szavait különös hang- nyomatékkal ejté.

Giday mester megijedt szavainak illetén értelmez- tetésén. Végre sértett hangon ekként mentegődzék:

— Koránsem volt szándékom kérkedni, hanem esekély erőmhöz mérve segíteni. Többiről a jó Isten gondoskodik.

— Segíteni minden derék polgár fog, ki a város- hoz tartozik és abban született, viszonzá Keményházy

ur hetykén. — De körben itt ezen urak, minden tuizás és dícselkedés nélkül teendnek, a mit tehetnek.

— Derék Giday mesterünket ön érdemetlenül ke- seríté, nyilatkozott az esperes szárazon. Szándoka nemes és tiszta volt, ennél fogva, ha nem is teljesíthetné, tisz- telni kell akkor is.

— Oh hisz ő mindent teljesíthet — nevette közbe Frigyes Keményházy oldalához simulva, a ki üzlettár- sának szeretett tekintetni. Falun gyorsan történik az építkezés. Négy gerenda, négy deszka, néhány kanál sár s készen áll a ház. Építés és kontárkodás közt nagy a különbség.

Az ács rosz élce fölött ki sem nevetett. Mindnyá- ján jól tudták, hogy a gazdag Keményházynek nem üzlettársa, hanem dolgosa. Giday szóra sem méltatá a tönkre jutott mesterembert. Bármily nehezére is esett, leküzdé vére forrongását s ünnepélyes komolysággal, mintha esküt tenne, polgártársai felé fordult e szavak- kal: Szavamat be fogom váltani. Isten engem ugy segítjen! Igaz, nem vagyok magasképzettségű, tudós építőmester, hanem csak egyszerű igénytelen kőműves. Az esetre azonban, ha művem elkészül, vizsgálja meg a bizottság. A mi majd ennek tetszését ki nem nyeri, azt hiában építettem. De azt mindenkinek bátran szeme közé mondom, hogy férfiak, kik segíthetnek és ily idő- ben áldozatkészen közre nem működnek, az ilyenek kötelességüket felelték.

— Valóban! gunyolodék az ács. Csak nagy sze- rencse, hogy ezen aranyat érő ur városunkba költözött és a kötelességfeledett, benszüllött polgárokat oktathatja.

Keményházy, mint, azelőtt, esendesen és urimo- dorban állott. Csak ajkai csekély mozgása árulá el a bensejében dúló vihart. Sokáig és megvetőleg vizsgálá szemeivel a kis férfiut, mielőtt így nyilatkozott:

— Ha ezen kifakadások engem illetnek, ugy részemről azokra minden válasz tökéletesen fölösleges. A munkát befejezve, fogjuk tudni, ki épített legjobban. Husz évi működésem értelmében, be fogja bizonyít- hatni az építészeti ügynökség, az egész város és kör- nyék, hogy a falusi kontár elől nincs okom hátrálni.

Az építőmester e szavakat ejtve, megfordult s tá- vozott. Frigyes a büszke férfiú hű ragasztékja gyanánt ugyan azon mozdulatot téve a jelenvoltak nem tetszésé- ről győződhetett meg. A meggyalázott szeme szikrázott, alakja magasabbnak látszott, minden vére halántéká- nak tódult, s fenyegetésre emelve karját, éles átható hangot ölte szava, midőn a távozó után rivalá: Építő- mester uram, nem viszonzom ugyan gyalázó szavait, de utaink ezentul szétágazók: mielőtt egy év eltelnék, meg fogja bánni beszédét. — Keze lehanyatlott s mé- lyen sértve távozott a hely színéről anélkül, hogy a városbíró s plebános barátságos biztató szavaira s polgártársai részvételére ügyelne. (Folytatása követk.)

G y é m á n t - v o n á s o k

IX. Pius szentséges atyánk életéből.

IV.

Mastai áldozár legfelsőbb rendelet következtében el- hagyva árváit, Amerikába ment, hogy a szent hit világát a sötét pogányságban tapogatózó emberiség közt terjessze. ... Egykor Valparaizoból Limába akart menni egy kis chilit hajón, s utköz-

ben borzasztó szélvész lepte meg őket. Ugy látszott, hogy a hajó azonnal egy sziklára fog ütközni, midőn egy kis járnai mellette terem, mely néhány négert szállított, egy szegény halász. Bakó vezetése mellett. Bakó a chilit hajóra ment, s a kormányos he-

lyét foglalta el, mint hogy az irányt tökéletesen ismeré, a hajót Arica he.) kis kikötőbe vezé.

Másnap Mastai, hogy megmentője iránt háláját kimutassa, meglátogató őt kis viskójában, s elismerésül egy erszényt hagyott hátra 2000 frank tartalommal, mely a mi számításunk szerint mintegy 800 forintot tesz.

A némes lélek soha sem feledkezik meg a vett jótéteményekről. A pápai méltóságra jutott IX. Pius megemlékezett a szegény Bakó halászáról, s megküldé neki arczképét az első ajándokhoz hasonló összeggel. De a régi frankok bőven kamatoztak. Bakó gazdag ember lett. Mélyen megindulva a szentatyja kegyes-

sége s jósága fölött, egy kápolnát építtetett hajléka környékén a tenger közelében, s abban helyezé el a szent és forrón szeregett pápa arczképét.

Ezen adatot egy röpirat őrizte meg számunkra, melynek czime: „IX. Pius király“ (Le Roi Pie IX.)

Valóban megható s tanulságteljes jellemvonás rejlik e történetben. — Oly esemény ez, mely a zajló tenger fenyegető hullámai közt kezdődik, s a valódi szentély csendes falai közt végződik, melynek homlokzatára méltán lehetne e feliratot alkalmazni: „A feláldozás és hála emléke.“

Közli Fischer Lajos.

Nyolczadévi tudósítvány

a legfőbbesébb „Oltáriszentség“ folytonos imádságra és a szegény templomok felszerelésére Pesten alakult anyatársulatról 1866-ki novemberhó 6-tól 1867-ki novemberhó 6-ig.

(Folytatás.)

E tekintetben meg kell itt azon téves véleményt czáfolnunk, mintha az egylet csak drága kelméket és himzéseket volna hajló elfogadni. Minden adomány, a legesekélyebbet sem véve ki, vászon, csipke, selyem, czérna, himzéshez való, bársekély mennyiségben, szíves köszönöttel fogadtatik és czélszerűen felhasználatik.

c) A varrók, himzők, művészek és mesteremberek ingyen munkája.

Eddiglen a szegény templomoknak ajándékozott miseruhák és felhőneműek nagy részt jötevő kezek által ingyen himeztettek és varrattak.

Kik hajlandók, Jézus iránti szeretetből ily egyleti ingyen munkára vállalkozni, szíveskedjenek az angol-kisasszonyok intézetében az egyleti pénztárnoknéhoz vagy a választmányi tagok terjesztők valamelyikéhez, vidéki helyeken pedig a fiókegylet illető igazgatójához fordulni.

d) Jelentékeny forrást nyitottak három év óta az egyletnek azon fűdő urak, kik az Oltáriszentségben jelenlevő Ur Jézus iránti hithű szeretetből az egyletezők előmozdítására alamizsnaként szent miséket mondani kegyeskedtek. Ha ezen segélyforrás kiapadna, ugy az egylet e pénzsűk időben eddigi segélyezéseinek felét is alig folytathatná. Keresztény bizalommal fordulunk tehát ismét mindazon fűdő urakhoz, kik intenciókkal ninesenek amugy is tulterhelve, és kérjük őket, hogy egyletünk ilyképen ezentul is gyámolítani, és annak, ha lehetséges, körülben más fűdő uraknál is hasonló gyámolítást szerezni kegyeskedjenek. Legezészerűbb, ha az illetők havonként vállalnak egykét, vagy ha tehetségökben áll, több sz. misét; egyébiránt kiknek nehézséget okozna, a fővállaladó sz. miséket hónapokhoz kötni, arra kéretnek, hogy általában szíveskedjenek bizonyos számú sz. miséket elvállalni és azokat akár a jövő 1868. év végeig, akár más általuk meghatározandó határidőig elvégezni. Ezen sz. misékre, melyek akár színben, akár feketében mondhatók, sohasem határozatik más intentio, mint ad petentis. Bejelentethetnek pedig vagy egyenesen az egylet igazgatóságánál, vagy a mely egyházmegyében a nagyméltóságú és fűtisztelendő főpásztorok köriratot kegyeskednek ez érdemben a t. ez. megyés papsághoz intézni, az illető fűtisztelendő ordinariatusnál, megjegyezvén azonban, hogy a zavar elkerülése végett mindkét helyen ne jelentsék be az ekkép vállalt sz. miséket. Nyugtaféle irat az egylet által a t. ez. vállalkozókhoz aláírás végett nem küldetik.

A szegény templomok segélyezése.

Az illető lelkipásztoroktól az egylet elnök-asszonyához intézendő folyamodvány nélkül egy templom sem segélyeztetik az egylet által. E kérvényhez még az egyházmegyei hivatal vagy a kerületi esperesség bizonyítványa csatolandó, mely által igazolva legyen, hogy a kérdéses templom a kerület legszegényebbjeinek egyike, és hogy helybeli segédeszközökkel vagy épen nem, vagy csak fölülte szűken van ellátva. A fűdő lelkipásztoroknak ajánltatik, hogy a kérvényben templomaik állapotát világosan és kimerítően írják le, és ne általánosságban

kérjenek segélyt, hanem a leginkább szükségelt czikkeket nevezzek meg, az oltárterítők s t. eff. általok kért tárgyak mértékét tudassák és templomaik leltárát (mely latin nyelven is lehet írva) csatolják kérvényközhöz, melyben külön rovat alatt ki legyen téve, mily állapotban van minden tárgy. Kéretnek továbbá az illető folyamodók, hogy ne csak az utolsó postát írják meg és a legközelebbi várost, hová az egyleti ajándékok valamely pesti kereskedőház által küldethetnek, hanem az egyházmegyét is, melyhez plebániájok tartozik; az ajándékok átvételéről pedig az egyleti igazgatót a z o n n a l értesítsék.

Mint hogy az egylet az alapszabályok értelmében azon van, hogy inkább magok a tagok által készített, mint készpénzen vett czikkekkal, milyenek a templomi edények, gyertyatartók s t. eff. segítse a szegény templomokat, könnyen magyarázható, hogy ilyes tárgyakat ritkán várhatni az egylettől. Koporsótakarókra, függönyökre, melyek néha szintén kéretnek, s t. eff. az egylet mitsem költethet.

A szegény templomok megajándékoztatása évenként csak egyszer történik, és pedig közvetlenül a kiállítás után, mely rendszeren pünkösöd előtt egy héttel kezdődik és 8—9 napig tart.

Hogy a bizottmány a szükségéseket annak idején beszerezhesse, és a munkákat a mutatkozó szükséghez képest elintézhesse, igen kívánatos, hogy a folyamodványok 6—7 hóval a kiállítás előtt beküldessenek.

Segédkezés

az egyházi ruhák és egyéb kellékek beszerzésénél.

Mint hogy az egylet földatához tartozik, az Isten háza ékességének szeretetét minden telhető módon előmozdítani, ajánlkozik az egyletigazgatóság a templom vagyongazdálkodás az egyházi ruhák és egyéb kellékek beszerzésénél segédkezet nyújtani, a mennyiben a kívánt munkát vagy egylettagok által, — s ilyenkor mindig a legintányosabb áron — vagy, ha ez nem lehetséges, mégis lelkismeretes ker eszt ény művészek és kézművesek által állíttatja ki.

* * *

Záradékol mindazoknak, kik imádkozva vagy dolgozva, tanácsadólag vagy tetteleg résztvettek az egylet szent ügyének előmozdításában, szívünk mélyéből mondjuk: „Isten fizesse meg!“ És nehogy eddigi jámbor buzgalomukban eszökkenjenek, egyszerűen a számtalan szent misében, a tagok imaórájában s a kegyes adományok által a hit-, remény- és szeretetben megerősített és vigasztalt községek hálatelt szívéből ő éretők ég felé emelkedő imádságra emlékeztetjük; Isten ő szent Fűlségét pedig esdve kérjük, kegyeskedjék mindazokat, kikért egyszülött Fia, Jézus Krisztus, drága szent vérét a keresztfán kiontá, az imádandó Oltáriszentség igazságának és szentségének ismeretére vezetni, hogy így minden népnél, minden időben és minden helyen az imádas valódi szellemében folytonfolyvást ismételtessék:

Aldassék vég nélkül és dicsőítettessék

A legfűlségesebb Oltáriszentség! Amen.

Névjegyzéke

az Urban elhunyt tagoknak, kik 1866-ki november hava óta tudomásunkra jutottak.

Fábry Ignác, Répásy József, Lassovszky János, Haas Antonia, Grosz Katalin, Kocsis Anna, Molnár Klára, Vereb Anna, Wirkler Katalin, Tóth Ilona, Kiss Erzsébet, Joó Katalin, Farkas Julianna, Molnár Veronika, Németh Éva, Horváth Ilona, Plosinger Teréz, Szabó Ágnes, Zsidó Anna, Fülöp Menyhért, Mácsai Rozália, Tóki Anna, Szabó Magdolna, Drapkó Erzsébet, Práznovszky Rozália, Lányi Mária, Csontos Julianna, Vincez Teréz, Danesok Veronika, Elek Zsuzsanna, Holló Rozália, Somoskői Rozália, Czigler Anna, Pintér Erzsébet, Pék Teréz, Sajti Julianna, Kavalius Zsuzsanna, Orosz Anna, Hegedűs Katalin, Kiriák József, Tóth István, Csohány István, Nagy Károly, Urbán Pál, Bella István, Ungvári Magdolna, Kemény Anna, Hegedűs Margit, Horváth Katalin, Pál Ágnes, Csöke Margit, Posta Borbála, Horvát Julianna, Horvát Margit, Fueskó Julianna, Szveresez Julianna, Tasoyszki Antonia, Reimprest Zsuzsanna, Somtag Teréz, Baier Magdolna, Kohári Ignác, Balog Erzsébet, Dobrovics Teréz, Lénárt Erzsébet, Pető Teréz, Szabó József, Pecenyanyszky Anna, Mértő Mária, Orbán Erzsébet, Németh Katalin, Klimó Mária, Csomós Pál, Vályi Katalin, Boezfa Anna, Szűh Ilona, Farkas Erzsébet, Eördögh Ilona, Kéri Szilveszter, Költ Ilona, Gulyás János, Turcsányi Rozália, Szántó Ilona, Piriczki Anna, Beck Julianna, Engel Mária, Poesai Rozália, Stöckel Anna, Sinka Erzsébet, Farkas György, Farkas Katalin, Aszódi

János, Sindel Erzsébet, Bagó Rozália, Illés Katalin, Pálkás Anna, Tóth Julianna, Jarolin Mária, Peist Anna, Róth Erzsébet, Boros Mária, Mazalan Katalin, Gálk Zsuzsanna, Garay György, Krizsik Anna, Paucsak Mária, Kaltenecker Teréz, Scheuring Marianna, Epacher A. Mária, Majer János, Knapich Dorottya, Holzmann Anna, Mönich Anna, Kaiser Magdolna, Hermann Katalin, Kapeller Teréz, Kaltenecker Anna, Bader Franciska, Gerstenmajer Dávid, Schiller Ádám, Strigl Anna, Bartvai István, Gál Teréz, Bárdos Anna, Bodnár József, Berente Anna, Illés Rozália, Tót Anna, Sziták Rozália, Tajty János, Benkoes Rozália, Borbás Anna, Rákosi Erzsébet, Zsiri Sándor, Borbély Erzsébet, Gulyás Borbála, Magyar Anna, Balajty Rozália, Horvát Anna, Mihályi Erzsébet, Mihályi János, Jász Anna, Antal János, Ádám Zsuzsanna, Urbán Zsuzsanna, Szaniszló Márton, Ádám Mihály, Pócsik Balázs, Gál Katalin, Horvát Márta, Deme Ilona.

Minden bekebelezett pap kéri, hogy ezek lelki nyugalmaért egy sz. misét mondjon, a világiak pedig, hogy két szent áldozást ajánljanak föl. Ezen sz. misék és áldozások mindenikéhez teljes bucsu van csatolva, a mely esedezéskép ezen lelkekre is alkalmazható. A közös gyász isteni-tisztelet Pesten november hó 14-kén 9 órakor fog éretők az egylet templomában tartatni, melyre az egylettagok ezennel az Urban meghívotnak.

A fiókegyetek lelkiigazgatói kéri, hogy a megholt tagok neveit mindig legkésőbb októberhó végeig beküldeni sziveskedjenek.

(Folytatása következik.)

Mi újság?

(A Sz.-István-társulat) nov. 5-kén gróf Károlyi István ő maga elnökléte alatt vál. ülést tartott, melyben jelentette, hogy Körmezy Imre ő maga munkájával, melynek megírására közgyűlés által felszólított, elkészítette. A munka szabályszerűleg bírálatra kiadott. Az encyclopaediára nézve bizottság neveztetett ki, mely az előmunkákat elkészítse. Ugyintén a Lonkay szerkesztő ur által indítványozott és elvben elfogadott „Társalgó körök“ fölött részletes véleményt egy ki-nevezett bizottság adand. — A hg.-primásnak sz.-László és szent-István-társulati beszédeinek és b. Eötvös miniszter ur ő excjához írt válaszelevelének kinyomatása 8000 példányban határozottat el. — A pénztári és ügynöki kimutatások után jelentette, hogy Besze János orsz. képviselő, Gózon György, Venosz Imre kanonok urak, és gr. Zichy Ferenc ő excja a társulat alapító tagjaivá lettek.

(A veszprémi püspök ő excja) az attalai templom (Somogyban) belső felszerelésére 1200 frtot, ft. Csete Antal kanonok ő nga pedig 1000 frt adományozott.

(Őfelsége) Girk Alajos paksi esp. plebánost és dr. Pollák János a pesti m. k. egyetem hittani tanárát pécsi kanonokká kinevezni méltóztatott.

(Meghívás.) A szentatya, IX. Pius pápa 1864. mártius 11-én kelt apost. brevijével a Sz.-László-Társulat egyik védencének, sz. Erzsébetnek f. h. 19-kére eső ünnepére s annak egész nyolczadára, a breviben előirt feltételek alatt, a ker. híveknek teljes bucsut engedményezvén s a bucsunyerhetés helyéül Pest város területén e bold. hg.-primás ő eminentiája 1864. jún. 17-ki 2868. sz. alatt kelt rendeletével a helybeli plebánia- s egyetemi templom levén kijelölve: erről a társulat tagjai és mindenrendű ájtatos hívek azon hozzáadással értesítettek, hogy a társulat az érintett dicső védszentnek ünnepét az annak nyolczadába eső f. évi nov. 24-ikén a pest-belvárosi plebánia-templomban reggeli 10 órakor tartandó sz. misével fogja megülni. — Kelt Pesten, a Sz.-László-Társulat igazgató-választmányának 1867. oet. 31-én tartott üléséből.

A titkár.

(Mélt. és ft. Kruesz Chrysostom) pannonhegyi főapát ur a legett szent-grótiak számára 30 forintot ajánlott fel.

(Ft. Veszely Károly ur) a szorgalmas egyházi író Erdélyben marosi esperessé s maros vásárhelyi plebánossá lett. (Tanos nevelésügyi pályakérdés.) A „Tanodai

Lapok“ 43 ik számában a következő pályakérdést olvassuk: Kivántatik két vagy három nyomtatott ivnyi dolgozat a következő kérdés fölött: „Vajjon mily sikeres módokat vonhatni a k. neveléstudományából arra nézve, hogy magyar nemzetünk sardadéka nem csak a már szeltében elharapozó erkölcsi mételetől minél inkább megóvható legyen, hanem a rendeltetéséhez szükséges képességeknél megszerzésére is kellő serénységgel törekedjék; s így ezélszerű neveltetés alapján az ősi becsületesség, jellemzilárság s minden valóban szép-jóra való buzgó törekvés ifjaink lelkében már korán oly erős gyökereket verjen, hogy jobbaink által forrón ohajtott erkölcsi megifjodásnak s nemzetünk jobb korszakának hathatós eszközlői lehessenek.“ A pályaművek idegen kéztől tisztázva s névretjő jeligés lepecsételt levélkével ellátva jövőévi sz. István napig bezárólag lesznek beadandók a „Tan. lapok“ szerkesztőségéhez. A beérkezendő pályaművek bírálóiul a t. tanári kar néhány jelesbje fog fölkeretni: a jutalmazandó mű pedig annak idején a „Tanodai Lapok“-ban közöltetni. A 12 darab es. aranyból álló pályadíj a „Tan. Lapok“ szerkesztőségénél van letéve. A pályakérdés eredményének a jövőévi dec. 8-kán kell kihirdetnie. A pályakérdést és a 12 db aranyat „Etelközi A. G.“ név alá rejtezett jeles magyar tanférfiu küldte a „Tan. Lapok“-hoz.

(Nyilatkozat.) Keczel, okt. 15. Ambár meglehetősen elővigyázó voltam, mivel a „Katholicismus, Protestantismus és Hitetlenség“ című munka fordításának megkezdése előtt szándékomat a „Kath. Néplap“-ban nyilvánosságra hoztam, még is az a baj ért, hogy a munka fordítását mások is, a veszprémi növendékpapság Pázmánykőre eszközölte. Az előny mindenesetre az enyém, mivel én már az első fizetési, illetőleg aláírási íveket is szétküldöttem s megrendelőket is meglehetősen számmal nyertem; mivel azonban a jó növendékpapok kiadásából meg az olvasóközönségnek lesz előnye, mivel ugyanazt a munkát legfőlebb a hozzá adandóttam jegyzetek nélkül fele árért kapja, a fordítottam mű kiadásától a hozzám intézett megkeresés folytán örömmel elallok, akarván ezáltal a kezdő erők törekvései iránti elismerésnek egy, mint nagylelkű pártfogójok, mélt. Márkl nagyprépost ur iránti hódoló tiszteletemnek némi tanusítását adni. Mivel azonban megrendeléseimet a dicsértem Pázmánykőrhöz átteni fölhatalmazva nem vagyok, sokszorosan tisztelt előfizetőimnek pénzeit meleg üdvözlétem mellett visszaküldöm. t. aláíróimnak pedig ezennel legmélyebb köszönetemet nyilvánítom s

mindkettőjük pártfogását — ha Isten megtart bennünket más-korra kérem. **Tomesányi János.**

(Az „Idők Tanuja“ szerkesztősége) ő szent-sége vitéz hadseregének sebestülteji javára szeretetadományokat gyűjt s mindjárt az első két nap alatt 364 frt. 2 db arany és 3 huszas gyűlt össze. Hazánk katolikusai bizonyára megszorításával is a szentszék javára örömet fognak áldozni. Franciaországban e ezéla milliók jönnek össze.

(„Buesuhango“) ezimel kegyeletes költemény küldetett be, melylyel a Kassai főgymnasium derék ifjusága a jászói prépostá lett ft. **Kaezvinzky Viktor** volt gymn. igazgató ő mlgától buesuzott, midőn az köréből távozik.

(Megjelent és beküldetett) A jezsuiták, Tanuk, tanmódszerök és apostolságuk. D'Arzac után fordítva. Nagy szakavatottsággal szellemosan a jezsuiták védelmére írt mű, mely teljesen képes az elfogult tanult embert is kiábrándítani. Sajnos, hogy az ily művek rendszeren csak igen kis körben terjednek el; nem győzzük ismételni, hogy jólelkű katolikusainknak mindent el kellene követniök a kath. művek elterjesztésére. Azok kedvéért, kiknek erről nem volna tudomásuk, elmondjuk, mit tesznek rendszeren e tekintetben Németországban. Miután a lelkész a szószéken elvégezte szentbeszédét, kibírdeti híveinek, hogy ilyen című jószellemű kath. Naptárak vagy ilyen kath. irányu munkácska sok példányban küldetett hozzá; lelkesen ajánlja azokat, a jó könyvek elárulásában nem riad vissza egy kis kellemetlenségtől, s ez uton mig hatalmasan elterjeszti a kath. szellemű könyveket, a családok köréből távol tartja a rosszszellemű munkákat. Bizonyára ez is egy igen hálás ága a lelkipáztörködésnek, melyet minél lelkesebben ohajtanánk felkarolhatni, mert tagadni nem lehet, hogy a kath. sajtó termékek terjesztésében nálunk még mindig némi lanyhaság uralkodik. A főnevezett s **Sartori Károly** esztergami primási könyvtáránál 70 kron kapható művecskének elterjesztése kivált városokban fölülte ohajtható.

(Borsodmegyében). Okt. 27-kén Onod városának kis kath. közönsége nagy napot ünnepelt; sok évi e lángoló ohajtása, hogy szent felségéhez méltó imaházban imádkozhatna Istent, e napon teljesedett be. Ugyanis **nm. Bartakovics Béla** érsekünk, a valódi Isten embere, megyénk boldogító főpásztora határozott kieszközlésével, ft. ker. alesp. **Eperjesi Ferenc** és **nt. Nagyfejő Ignác** helybeli lelkész urak fáradhatlan szorgalmának lett az a kedves eredménye, hogy hosszas félbehagyás után az egyház a m. kir. közalapítványok költségén, egy fél év alatt teljes díszszel felépült. — Láthatja már az utazó magas tornyú ékes templomukat messziről; ezt látva, ha kath., elmondja bizonynyal: hála a Mindenhatónak! itt is van már Jézusnak háza és benne őt igazán imádó édes házi népe; Isten áldja őket! Az Úr házat ft. **Lengyel Miklós** egri kanonok és apát ő nga szokot ajtatossággal, nagy ünnepélyvel szentelte fel, együtt a hívekkel örvendezve. Legyenek áldottak, kik fölérpíthetésére segélylyel járultak; különösen **mlgos Erdődy-Kolovráth Julia** grófnő, ki ékes oltárképpel, nagyértékű haranggal és ritkaságú miserehával ajándékozta meg; **Bartalné asszony**, ki pompás széke-egyházba is beillő terítővel díszesítette az oltárt; vegye Isten adományait oly kedvesen, mint az evangéliomi özvegyét.

A szomszéd népek az egész környékből nagy számban gyűltek össze, kivált az ajtatossabb sajlódiak, zászlók elővitelle mellett énekelve egész körmenetben nyilváníták kath. részvétőket és testvér-örömeiket. **Bereg.**

(Büdszentmihály okt. 16.) Legyen szabad „Kath. Néplapunk“ t. olvasó közönségét tudósítanom azon bőkezű adakozásokról, melyekben kisdud egyházunk boldogult gróf **Dessewffy Emil** vallásos keblű özvegyétől, szül. **b. Wenckheim Paulina** ő mlgától részesült. A nemeslelkű grófhölgy ugyanis azonföül, hogy éveken át az isteni szolgálatra szükséges minden kellekekről bőven gondoskodott, s saját maga és szeretetre méltó leányai kezeinek munkáival az Úr házának díszét emelni iparkodott, s tavaly is egy esinos új Urkoporsót minden hozzávalóval 50 frtot meghaladó költséggel készíttetett, sőt az idén is

az urnapi ajtatosság emelésére egyházunknak egy 90 frt értékű nehéz fehér selyem velummal kedveskedett, és egy gyönyörű fekete bársony és drága himzésű halottas misernhat ajándékozott, melynek értéke a 100 frtot jóval meghaladja, legújabbban 500 frtot tett alapítványul olyformán, hogy annak évi kamataiból a gyertyaszükséglet fedeztessék, 100 frtot pedig a végre, hogy évenként bold. férje halálzáni napján érte tünnepélyes gyászmise tartassék. Valóban fölemelkedik a kath. ember lelke és áldja a jó Istent, ki a mai oly sok tekintetben hithideg és közönyös napokban hazánk jelesei között oly buzgó, áldozatkész jötevőket, kik az ő egyházának díszére és javára adakozni, és így alattvalóknak mindenben jó példával előmenni nemesek nem sajnálnak, hanem ellenkezőleg abba, hogy ezt tehetik, legfőbb büszkeségöket helyezik. Isten áldja meg a derék grófhölgyet, és adjon érte vigasztalást és százszeres jutalmat ezen — és a másik világon! **Alföldy.**

Szerkesztői üzenet.

Résely Mihály plebános urnak **Somorján.** A Szentírás és Szentek élete — illető füzetek megkaphatók.

Adakozások.

A Szent-László-Társulat részere. frt kr.

A esztergami főegyházmegeéből: a galgózei kerület 4 frt 14 kr; a nagy-kosztolányi ker. 80 kr; a hédervári ker. 32 frt 34 kr; a szeneczi ker. 6 frt 48 kr; a buda-krisztinavárosi plebánia 41 frt 31 kr; a drégelyi ker. 7 frt 20 kr; az ujlaki ker. 2 frt 34 kr; a somorjai ker. 9 frt 72 kr; a bozoki ker. 2 frt 88 ¹ kr; a sz.-benedeki pleb. 5 frt; a budai fiók-társulat 34 frt; összesen	146	21
A kalocsai főegyházmegeéből: A kalocsai felső-ker. 5 frt 2 kr; a kalocsai középkerület 11 frt 35 kr; a kalocsai alsó ker. 12 frt; a bácsi felső ker. 28 frt 4 kr; a bácsi középker. 8 frt 47 kr; a bácsi alsó ker. 144 fr 39 kr; a tiszai felső ker. 6 frt; a szabadkai ker. 22 fr 34 kr; a tiszai közép-ker. 7 frt 44 kr; összesen	245	5
A győri püspöki megeéből	249	68
Zalka János győri püspök	100	—
Durguth József fölszentelt sioni püspök	100	—
Daróczy Zsigmond pápai praelatus alapítványa	21	—
Gózon György széke fehérvári kanonok alapítványa	20	—
Lassu Lajos pozsonyi gymnasiumi tanár gyűjtése	100	—
Hollósy Justinián gyűjtése: Matkovics Adolf sz. ben. r. áldozár s tényői lelkész, Varga Gergely egyenkint 72 kr; Kis Cellből Petheő Dömjén sz. b. r. apát, Kovács Romuald sz. b. r. perjel, Polgár László sz. b. r. alperjel egyenkint 1 fr; Jankó Felix sz. b. r. áldozár, Spáth Fulgent sz. b. r. áldozár egyenkint 72 kr; a Sz.-László-Társulat füssi tagjai 9 frt 50 kr; Pannonhegyéről egy névtelen 62 kr; összesen	16	—
A kókai esperesi kerületből Molnár Mihály esp. által	12	10
A sósok-beséndi plebániából: Schmek Jakab lelkész 1 fr; Hannig Endre tanító, Gruber Mária, Fekete József, Fekete Ferenc, Szabó Anna, Krván Erzsébet, Csizmadia Zuzsána, egyenkint 72 kr; összesen	6	4
A szombathelyi növ.-papság magy. gyakorló-iskolája	21	30
A pesti kir. főgymnasium ifjusága	47	52
Néhai Lánec János ezepléd-berezei pleb. hagyom.	10	—
Festl Károly pécsi kanonok	2	16
Stegmüller Károly nagyölbői plebános	4	80
Habetler József peesarózei pleb.	2	—
Perlaky Károly	1	—
Radies Pál nagylaki plebános, Bárány István pléb.		
Rapos József, Sulhay János esperes és zselizi plebános, Rozsházy István z-elizi káplán egyenkint 72 kr; összesen	3	60

Kiadja a **Szent-István-Társulat** (Lipót-utca 11. sz.) — Felelős szerkesztő: **Füssy Tamás.**

Pesten, 1867. Nyomatott: **Emich Gusztáv** magyar akadémiai nyomdásznál (Barátok tere 7. sz.)